

Beograjski kolegi so te dni začeli javno diskusijo o statusu študentov, kot ga predvideva načrt njihovega republiškega zakona o univerzah. Člen 135. tega zakona namreč določa, da status študenta preneha med drugim s prestatom vpisovanja semestra, kar praktično pomeni, da preneha biti študent — s tem seveda izgubi tudi vse študentske pravice kakor hitro absolvirajo. Če na prvi pogled vidimo brezsmiselnost in neživiljenost take zakonske določbe, ki so jo sprejeli v predlog zakona kljub temu, da je o njej obširno razpravljala druga meduniverzitetna konferenca v Zagrebu in zadnji plenem Centralnega odbora ZSJ. Tisti, ki so ta predlog izdelali, so prav gotovo imeli pred seboj le pojem »učnega študenta« — sicer negativen pojav, ki pa ga nikakor ni mogoče rešiti z enostavnim papirnati aktom. Brez dvoma se mora tudi naša organizacija boriti proti nenormalnemu podaljevanju študija, toda sredstva za tako borbo moramo iskati v realnem življenju. In eno izmed najbolj realnih sredstev? Uredimo že enkrat študij na naših fakultetah, moderni zbiramo pouk in vsakodnevno naše učne načrte z realnimi potrebami prakse ter povprečno zmogljivostjo študentovega duha, ki ni vedno nadpovprečno genialni!

Ali so morda tvorci zakonskega predloga pomislili, da vpisovanje semestrov lahko preneha tudi zaradi česa drugega in ne samo zaradi lenobe nekega študenta? Bolezen, materialni pogoji in vse druge predvidene in nepredvidene težave študentskega življenja — kajti tudi študent je človek z nepreglednim registrom življenjskih težav — so lahko vzroki prekinitve študija za daljšo ali krajšo dobo. Če pa študent ne more vpisati semestra zaradi zaostalih izpitov, ali je pametno, da mu s tem vzamemo tudi pravico do polaganja zaostalih izpitov? Ali mu s tem praktično ne omejujemo vsakega nadaljnjega študija? Mislimo, da bi v zakonskem predlogu morali ločiti, če že ne drugega, vsaj pravico študenta do polaganja izpitov (če mu že konec koncev odvzamemo vse ostale pravice). To sledi tudi iz povsem logičnega gledanja na študij, saj je seveda nemogoče enostavno anulirati vse pravice, ki so študentu bile že priznane s testiranimi semestri, opravljanimi vajami itd. Kako pa naj bi študentje polagali izpite, bi se moralo regulirati s samimi statuti fakultet.

Po predlogu Centralnega odbora bi naj status študentov trajal eno leto po absolutoriju. Mi pa mislimo, da je tudi ta rok zaenkrat prekratek, saj imamo lepe primere za to na nekaterih naših fakultetah, ki jih tukaj ne želimo naštevati. Ko pa bodo študijski pogoji po fakultetah tako urejeni, da jih bomo lahko imenovali normalne, bo ta rok povsem zadostoval, da študent lahko v redu diplomira.

Diskusija okrog tega vprašanja pri nas zaenkrat še ni aktualna, bo pa s sprejetjem osnutka našega republiškega zakona o univerzah prav gotovo postala. Prav zato pa smo zapisali teh nekaj misli — tako v podporo beograjskim kolegom kot v premislek tistim, ki bodo naš osnutek izdelali.

Teden farmacevtov in medicincev

Študenti farmacije in medicine v Beogradu so, kakor že več let, tudi letos priredili vsak svoj teden, kjer so pokazali uspehe svojega dela in priredili več kulturnih in športnih prireditev.

Farmacevti so imeli svoj teden od 4. do 10. aprila. Na razstavi industrijske proizvodnje zdravil in umetniških fotografij iz življenja in dela študentov so prikazali najrazličnejše vzorce zdravil in zelo uspele fotografije iz znanstvenega in družabnega življenja študentov. Poleg tega so obiskali tudi tovarno Zorka in Sabcu, s kolegi iz Zagreba pa so imeli več športnih tekmovalj.

Tudi program tedna medicincev je bil zelo pester. Razstava združenja medicincev, strokovna predavanja, literarni večer literarnega kluba Medicinac, strelsko prvenstvo, nogometna tekma, šahovski turnir in velika zdravstvena akcija v medicinskem naselju Jabučje. Obse prireditvi študentov sta vsestransko uspešni.

V PRICAKOVANJU

Na filozofski fakulteti v Beogradu so v teku zadnje priprave za nov statut. Pri sestavljanju so naleteli na več težav in obstaja več mnenj med katerimi vsako zavzema svoje stališče. Danes je v veljavi sistem dveh vzporednih predmetov, medtem ko se nekateri zavzemajo za sistem enega samega predmeta.

tribuna

LIST ŠTUDENTOV LJUBLJANSKE UNIVERZE

ST. 10

LJUBLJANA, 31. MAJA 1955

LETO. V.

Delo univerzitetnih organov

Organi družbenega upravljanja na univerzi razpravljajo o personalnih in finančnih stvareh. — Osnovno vprašanje: KAKŠNEGA STROKOVNJAKA ŽELI IN RABI NAŠA DRUŽBA, pa zastopajo. — Kdaj bodo organi družbenega upravljanja analizirali posamezne katedre in končno uredili važna vprašanja: dolžina študija i. dr.

Zadnji plenem Centralnega odbora ZSJ je ugotovil, da so naše organizacije v veliki meri pasivizirale glede reševanja šolskih problemov, zanašajo se na organe družbenega upravljanja. »Takšno pojmovanje bi nas lahko privedlo na napačno pot, povzročilo bi lahko nezaželjene posledice. Organe družbenega upravljanja smatramo predvsem kot garancijo, da se bodo dejansko, brez predsodkov obravnavali vsi oni ukrepi, ki streme za izboljšanje pouka in za povečevanje s socialistično prakso. Od tega, koliko bomo mi — ZSJ — iznašli in zahtevali, da se problemi rešijo, je v veliki meri odvisen način in čas, v katerem bodo rešeni.« (Ivo Bojanič)

Osnovna naloga organov družbenega upravljanja in upravljanja je trenutno sestava fakultetnih statuten in s tem v zvezi učnih načrtov in programov. V dosedanjem načinu dela smatramo, da se ne pokazuje nekatere bistvene pomanjkljivosti.

Negativna karakteristika, ki velja skoraj za vse univerze v Jugoslaviji, se odraža v dosedanjem načinu dela organov družbenega upravljanja, ki je vsebovalo v glavnem le finančna in personalna vprašanja. Do neke mere je to najnujnejše, ker so to novi organi, ki se šele seznanjajo z univerzitetno problematiko. Vendar pa bi morali obravnavati vsaj osnovna vprašanja — dolžino študija, režima ter analize posameznih kateder. Organi družbenega upravljanja so zastopali tudi osnovno vprašanje, ki že vsa leta po osvojitvi zahteva rešitve — kakšnega strokovnjaka želi naša družba? Meduniverzitetna konferenca v Zagrebu tega ni rešila. Specialist ali splošni strokovnjak? Tu je po našem mnenju začetek vsega in na to vprašanje mora dati odgovor praksa, oziroma družba, torej organi družbenega upravljanja. 3. člen Splošnega zakona o univerzah daje splošno sliko o vzgoji visoko kvalificiranih kadrov. Ze VI. kongres ZKJ in diskusija o sprejemu univerzitetnega zakona v Ljudski skupščini, sta pokazala, da stanje na univerzah glede tega vprašanja ni zadovoljivo. Nekateri sicer trdijo, da zakonsko določilo zadostuje. To ni res. Gre za konkretne stvari posamezne predmete, ali skupine predmetov — torej za učni program in načrt, česar pa s splošnimi določili ni mogoče doseči. Zato je potrebna podrobna diskusija o vsakem predmetu. Organi družbenega upravljanja so dolžni, da skupaj s fakultetnim upravljavcem in ob sodelovanju strokovnih društev,

ustanov in študentov najdejo odgovor na vsa ta vprašanja. Z vsem tem je povezan tudi akt Izvršnega sveta LRS o združitvi posameznih fakultet. To je specifično za Ljubljano in predstavlja danes žal pri večini profesorjev in delu študentov osnovni problem. Glede na to, da združitve ni definitivna, se zavlačuje delo okoli statuten. Parolo okoli združitve fakultet moramo zamenjati z drugo, ki je nujna in upravičena — analiza kateder. Ne začnimo diskusije pri dimniku zgradbe, pač pa pri temeljih. Družbeno upravljanje je uvedeno med drugim tudi zato, da daje smer študiju, da kaže, kakšne so potrebe prakse. Stališče Izvršnega sveta je v večini primerov v sedanjem obdobju in tudi za bližnjo bodočnost v skladu s težnjo, da se zagotovi kakovostna dvig znanstvenega dela. Gre za osnovno ugotovitev univerzitetnega zakona, da je fakulteta osnova znanstvenega dela ter da je cepitev na majhne fakultete objektivni razlog za padec znanstvenega nivoja dela, pa tudi kadra na njej. V okviru močnejših fakultet je več možnosti za se-

lekcijsko znanstvenega kadra, ki je na malih fakultetah zaradi neosnovanega porasta nujno povzročil upadanje ravni. Vprašanje razvoja posameznih oddelkov sedanjih fakultet zopet v fakultete, je stvar določenega procesa, ko bodo dani vsi pogoji, da se ohrani dosežena znanstvena raven in upraviči samostojnost te fakultete, kot osnovne enote znanstvenega dela.

Ce bi tretirali problem visokošolskega študija odgovornosti in učinkovitosti, bi morali odločno in če bi naša organizacija aktivneje prikazovala vse težave, tedaj bi morali razni ugovori odpasti. Smatramo, da združitve fakultet ni osnovni problem univerzitetnega življenja, ter da je usmerjanje vseh diskusij na to področje morda celo namerno zavlačevanje rešitve dejanskega perečih vprašanj. Končno pa, če so nekateri trdno prepričani v nepravilnost sklepa Izvršnega sveta, je dokazovanje možno edinele z analizo posameznih kateder in sorodnih grup. Torej gre v vsakem primeru za konkretno delo, ki naj požeje stvar iz mrtve točke naprej in ki bo

lahko resnično predstavljalo osnovo za izdelavo fakultetnih statuten.

Brez analize kateder, brez določitve tipa strokovnjaka, ki naj ga da univerza, pa je vsako delo s fakultetnim statutom polovičarsko in nevdržno. Kajti v tem primeru bi šlo le za dokaj enostavno uzakonitev sedanjega stanja, s katerim pa se ne more zadovoljiti družba in proti kateremu smo študentje in praksa že neštetokrat nastopili.

Janez Sinkovec

Zakon o štipendijah

Četrti osnutek zakona o štipendijah je izdelan. Ta naj bi končno rešil vrsto pomanjklivosti v sedanjem načinu štipendiranja in stimuliranja študija.

Dosedanji način podeljevanja štipendij ima več slabosti in tudi negativnih posledic, ki so jih te povzročile. Predvsem pa je premalo družbene kontrole nad sredstvi, ki jih skupnost daje za študente. Ne moremo reči, da

pridejo vsa ta sredstva v roke najpotrebnejšim, ki to zaslužijo ne samo po socialnem kriteriju, temveč tudi s svojim uspehom pri študiju.

Niti podjetja, niti komune niso imele pravega kriterija pri podeljevanju štipendij. Kontrola študijskih uspehov ni bila redna, ali pa je sploh ni bilo. Posebno, ker se je največ štipendij, posebno podjetij, dajalo na podlagi osebnih dogovorov, ne pa na konkursu. Posledica je bila manjša izbira in slabša kvaliteta.

Številne štipendije so se dajale brez kakršnih formalnih pogojev in pogodb, kar je rodilo neodgovorno enostransko ukrepanje ali neizpolnjevanje obveznosti. Nekateri so prejeli celo dvoje štipendij ali pa otroški dodatek in štipendijo.

Višina štipendije dosedaj ni bila niti približno določena. Tako so nekatera podjetja dajala štipendije višje od osnovne plače kategorije, ki jo bo štipendist imel ob nastopu službe.

Podjetja in komune se tudi sedaj ne zanimajo dovolj, da bi štipendirali študente tistih grup, ki nimajo potrebe,

kot n.p.r. akademij ali umetniških združenj in podobno.

Večji del te anarhičnosti velja predvsem za ostale univerzitetne centre, vendar tudi pri nas ni vse v najlepšem redu.

Novi zakon o štipendijah predvideva ukinitve otroških dokladov za vse študente fakultet, umetniških akademij in visokih šol. Sredstva, namenjena za otroške doklade študentov fakultet, se prenesejo v fond za štipendiranje.

To je osnovna rešitev, s katero naj bi se dokončno stimuliral visokošolski študij ter pravilno razporejanje družbenih sredstev, namenjenih za materialne potrebe študentov.

Osnovne določbe tega zakona: Štipendijo lahko prejema oseba, katerih skupni dohodek gospodinjstva ne presega 10.000 dinarjev na osebo. Višina štipendije za redni študij na fakulteti ali umetniški akademiji je do 6.000 dinarjev mesečno. Z republiškim predpisi se lahko za poedine stroške študija ali vrste loče odredi tudi manjša štipendija.

Ena oseba lahko, po pravilu, prejema samo eno štipendijo. Če prejema dve ali več, ne sme biti skupna vsota večja od predpisane višine. Poleg tega je potrebna za prejemanje vseh štipendij privolitev glavnega daljaca štipendije.

Štipendije dajejo republiški Izvršni svet, ljudski odbori okrajev (mest, mestnih občin s posebnimi pravicami) iz svojih fondov za štipendije. Lahko tudi gospodarske organizacije, njihova strokovna združenja (komore in sl.) ter zadrage in združene organizacije.

ŠTIPENDIJE SE PODELUJEJO SAMO NA PODLAGI KONKURSA

Dajalec štipendije in štipendist morata napraviti pogodbo o štipendiji, ki mora vsebovati določbe o višini, načinu izplačevanja in trajanju štipendije, o vrsti šole; o obvezni študenta, da redno obiskuje predavanja, vaje in seminarje ter pravočasno polaga kolokvije in izpite.

V pogodbi je lahko tudi določeno, da štipendist po končanem študiju ostane določen čas v službi daljaca štipendije.

(Nadaljevanje na 3. strani)

Na 3. strani objavljamo poročilo našega posebnega dopisnika s celjskega gledališkega festivala

Jože Javoršek

Topel sprejem na PRIMORSKEM

Festival primorskih študentov je trajal 9 dni — Bilo je 42 prireditev, pri katerih je sodelovalo 130 študentov in obiskalo 12.000 ljudi

Prvi festival primorskih študentov predstavlja veliko manifestacijo študijskega primorskega mladine med svojim ljudstvom. To je bil tudi glavni vodil, ki nas je spremljal, ko smo kovali načrta za tako obširno kulturno manifestacijo, kakor je bil prvi festival primorskih študentov. Ni čudno torej, zakaj so nas Primorci navdušeno sprejeli. Ni bilo kraja, v katerem ne bi doživeli prisrčnih sprejemov. Marsikje so nam ponudili brezplačno oskrbo in nesebično priskočili na pomoč. Razumevanje, na katerega smo naleteli pri posameznikih in društvih, je tudi dokaz, kako mnogo smo jim pomenili. Od nikoder nismo odšli praznih rok, povsod smo bili deležni šopkov cvetja in drugih poklonov. Ponekod so bili navzoči presenečeni nad prireditvami. Kakor mi nismo pričakovali tako toplih sprejemov, tako tudi oni niso pričakovali tako kvalitetnih predstav. Razumljivo je potem, da so se prireditve sprejele v spontane manifestacije povezanosti primorskega ljudstva s svojimi študenti.

Organizacija festivala je zahtevala temeljitih priprav. Uresničiti to zamisel, je pomenilo za primorske študente: odpovedati se marsikaterim zabavam in žrtvovati svoj prosti čas, ki nam je že tako skopo odmerjen. Vendar se je vsakdo zavedal odgovorne naloge, ki mu jo je postavil klub. Naš delo pa bi bilo zaman, če nam ne bi prišlo na pomoč politične organizacije, ustanove in podjetja. Za enotedensko gostovanje 130 študentov je bilo potrebnih precej materialnih sredstev. Za to so pokazali največje razumevanje vsi primorski OLO, ki so odstopili študentom precejšnjo vsoto denarja za organizacijo festivala. Tudi Izseljeniška matica, Zveza sindikatov Slovencev in Zveza Svobod Slovencev so dobro ocenili pomen festivala in priskočili na pomoč. Zato so nas na nekateri izgrajvali, ko so samo obljubljali in nas naposled razočarali. Prepričani smo, da bomo v bodoče tudi pri takih nalogah na večje razumevanje.

Na I. festivalu primorskih študentov bi moralo sodelovati osem skupin, a ker italijanske oblasti niso izdale potrebnih dovoljenj zamejskim klubom, je

na festivalu nastopilo samo šest skupin: pevski zbor KPS, igralna družina KPS, igralna družina postojanskega akademskega kluba, igralna družina tržaškega akademskega kluba, literar-

ni in v Kanalu, kjer so navzoči stali celo izven dvorane zaradi pomanjkanja prostora in je zbor dvakrat nastopil (nad 500 ljudi). Skupina, ki je izvajala Bogdanovo (Nadaljevanje na 2. strani)

Primorski študentje so v Solkanu položili vence na grob padlih borcev

Načelno vprašanje

Ob najnovejšem sklepu Centralnega športnega odbora

Ze v prejšnji številki Tribune smo seznanili naše bralce, da so na zadnji seji Centralnega športnega odbora v Beogradu sklenili, da bodo odslej nastopali na študentskih prvenstvih sami tisti igralci, ki niso registrirani pri kakršni koli športni zvezi. Ob tem se je pojavilo mnogo vprašanj, verjetno tudi nekaj takih, ki jih na CO niso niti predvideli.

Ta odločitev je brez dvoma ena najbolj pomembnih v zadnjem času, saj bo, če bo obveljala, skoraj v celoti izpremenila športno življenje na univerzi. Vsi tisti, ki so doslej nastopali na študentskih prvenstvih, bodo sedaj lahko tekmovali samo v prvenstvenih tekmovanjih, ki jih prireja Zveza športov, medtem ko ne bodo imeli pravice nastopati na domačih — to je študentskih tekmovanjih. Ali je ta odločitev pravilna ali ne — na to je tež-

ko odgovoriti.

Kaj je pozitivnega pri tej odločitvi? Predvsem to, da bodo morale študentske športne organizacije odslej mnogo bolj skrbeti za masovni šport, če bodo hotele doseči uspeh na meduniverzitetnih tekmovanjih. To je seveda tudi cilj in namen tega sklepa. Moramo namreč priznati, da v vseh naših športnih organizacijah premalo gledamo na tiste športnike, ki bi radi igrali odbojko, košarko, nogomet ali kaj drugega za razvedrilo, za zabavo. Moramo tudi vedeti, da smo obljubili (konkretno mi pri Olympiji) študentom medfakultetna tekmovanja v obliki lig. To naj bi bila tekmovanja, ki bi bila dostopna najširšemu krogu študentov. Doselej te naše obljube še nismo izpolnili, pričeli so le nogomet, vendar še ne moremo reči, ali so uspeli v tem, da tekmovali na tem prvenstvu tudi tak, ki ne igrajo nogometa v drugih klubih. Kot vemo, so na

prejšnjem prvenstvu igrali vsi aktivni nogometaši — od Toplaka do Belcerja. To brez dvoma ni naš cilj. Prav zaradi tega bi morali uvesti medfakultetna prvenstva za tiste športnike, ki aktivno ne sodelujejo v kakih športnih klubih. Ta tekmovanja bi morala biti stalna, ker bi s provizoričnimi turnirji takim »nestalnim« športnikom samo škodovali. Če pregledamo vse te lastnosti sklepa CO, bomo pridili, da je pameten in umesten.

(Nadaljevanje na 3. strani)

Konec prihodnjega meseca bo v Dubrovniku svetovni kongres III. mednarodne gledališke organizacije v okviru UNESCO. Kongresa se bo udeležilo okrog 150 gledaliških delavcev z vseh delov sveta. Jugoslovanska dramatika bo na festivalu zastopala tudi ljubljanska Drama s Križevno dramo »V agoniji«.

Kmalu bo prišel čas, ko bomo spet šli v hribe. — Planinsko društvo Univerze se pridno pripravlja na poletno sezono

GLEDALIŠKI PREGLED

Slavko Strnad in Nada Božičeva v »Dež v pomladni noči«

Jože Javoršek JE NAJVEČ BETAJOČI SLOVENSKI DRAMATIK

(Dnevnik s celjskega festivala)

Ponedeljek, 9. maja
Čeprav se je prvi festival slovenske in jugoslovanske sodobne drame v Celju uradno pričel že v soboto, z gostovanjem Slovenskega narodnega gledališča iz Ljubljane, ki je uprizorilo Cankarjeve »Hlapce«, smo gledali še danes prvo od petih slovenskih krstnih predstav: dramo Miloša Mikelnia »Dež v pomladni noči«.

Drama je pisana izrazito na pacifistično tezo, kajti — kakor avtor sam pravi v gledališkem listu — vojna je gnusna, pa naj bodo ljudje, ki jo bijejo, pošteni ali zli. Vendar se ta obtožujoči krič proti sleherni vojni izgubi v zelo zapleteni in skonstruirani zgodbi, ki je dramaturško precej ohlapna in medla. Glavne osebe, kolaboracionist doktor Pavle Belak, njegova hči Helena, njegova pokojna žena, Helena Gornik, njen oče, major Gornik, major Stare, poročnik von Flenshof in partizana Andrej in Peter so papirnati značiji, ki nimajo med seboj jasno izčlenjenih odnosov. Poleg tega te osebe prihajajo in odhajajo z odra brez notranje logike in dramaturške nuje.

Podoba je, da avtor ni bil kos preobitni snovi in da je marsikatero zavozilano situacijo reševal s pomočjo »deus ex machina«. Vendar bi bili Mikelnu krivičniki, če bi naštevali samo slabe strani njegove drame, kajti njegov dramski prvenec ima tudi nekaj dobrih elementov. Med te šteje v prvi vrsti presenetljivo tekoči dialog, dasi bi lahko tudi temu očitali, da ni vedno dramaturško funkcionalen. Isto velja za nekatere moderne tehnične prijeme (retrospektivni prizori), ki jih je avtor uveljavil v svoji drami. Uprizoritve je bila kvalitetnejša od literarne predloge in levji delež za to gre režiserju in scenografu Miletu Korunu, vendar velja pohvala bolj za sceno, kakor pa za režijo.

Igralci so se trudili, da bi vili svojim figuram čim več življenja: v tem prizadevanju je bil najbolj uspešen Pavle Jeršin.

Torek, 10. maja

Drugi slovenski dramatik, ki je stopil v »akvilonce«, kakor so hudomušno imenovali celjsko Mastno gledališče v času krstnih predstav, je bil vedno vesel Vasja Ocvirk s svojo komedijo »Tretje ležišče«. Njegovo delo bi se dalo morda najbolj točno označiti za bulvarno komedijo, toda brez tiste ostre satire na aktualne politične, kulturne in splošne vse pereče probleme, ki jo ta gledališka zvrst ima v svoji domovini — Franciji. Ocvirk je vse dejanje osredotočil okoli enega samega domisleka: tretjega ležišča. Če si ogledamo na kratko vsebino njegove komedije, nam bo ta ugotovitev postala takoj jasna. Pisatelj Maks Javor stanuje s svojim prijateljem v hotelski sobi, ki ima poleg dveh postelj še streljivo ležišče, ki je na razpolago prehodnim gostom. Vsak večer dobi Javor in njegov prijatelj novega sestanovca in vsa komedija je pravzaprav le zaporedje več ali manj duhovitih skokev na račun teh priložnostnih gostov.

Menda se je Ocvirk sam zavedal, da je nemogoče zgraditi komedijo na enem samem domisleku in zato gledatelj je bomo dogajanje »obogatili« s sasnimi glavnimi junaki, v katerih nastopa vrsta oseb, od direktorja založbe, ki ga priganja, naj konča obljubljeno delo, pa do zveste prijateljice Muze, ki mu pomaga, da konča svoje delo. Razen nekaterih posrečenih dvotipov je Ocvirkova komedija dolgočasno ponavljajoče istih situacij, ki pričnejo

malo bolj zahtevnega gledalca kaj kmalu utrujati.

Delo je postavil na oder Hinko Kosak, ki je pravilno izlučilo redko posejane satirične bodice in dal komediji živahno odsko podobo. Morda bi bila uprizoritev mnogo bolj učinkovita, če bi glavni junak nastopil v avtorjevi maski, kajti komedija ima pravzaprav avtobiografski značaj.

Od igralcev mi je najbolj ugajal Albin Penko, ki je upodobil deželana, ki je vedno v »rožcah«. Svojo vlogo je igral tako imenitno, da so nekateri zlobneži trdili, da ima v steklenici, ki je bila v Ocvirkovi komediji zelo važen rekvizit, pravo žganje.

Sreda, 11. maja

Branko Hofman je v svoji drami »Življenje zmaguje«, ki jo je kot tretjo slovensko noviteto na celjskem festivalu uprizorilo mariborsko gledališče, segel po sodobni in zelo aktualni temi. Upodobil je ljubzensko zgodbo Zore, radijske napovedovalke, ki jo imajo v nekem manjšem slovenskem mestu za lahkoživko, in Drago, novinarja, ki bi se mu menda etiketa: slabotni in skesan podlež, še najbolj prilagajala. Avtor je glavno žensko osebo prav dobro orisal in psihološko utemeljil. Pokazal nam jo je kot pošteno žensko, ki ne more imeti otrok in zaradi tega išče tolažbe v ljubzenskih dogodivščinah, kjer doživlja razočaranja za razočaranjem. Njeno razmerje z Dragom pa je zadnja kapljica v prepolno čašo gorja. Ko mu pove, da je z njim zanosila, jo Drago zapusti. Glavni junak je manj prepričljiv kakor Zora, kajti njegovo nepričakovano očiščenje na koncu drame je psihološko neutemeljeno in vse preveč spominja na ameriške »happy-ende«.

To zgodbo je Hofman obdelal na način, ki precej spominja na filmsko tehniko. Drago se spominja ob poročniški postelji svoje ljubice, najvažnejših dogodkov iz njune ljubezni, s katerimi se gledalec seznani v retrospektivnih prizorih. Leti pa so marsikdaj nasilno vključeni v dejanje in ga razbijajo. Hofmanu ni uspelo skozi vso dramo obdržati dramatsko napetost, ker so retrospektivni prizori bolj pripovednega kot dramatskega značaja. Avtor je skušal popraviti to pomanjkljivost z vpletanjem stranskih oseb — direktorja radijske postaje in radijskega inspicienta — v zgodbo, vendar je s tem dosegel prav nasproten uspeh: drama je postala še bolj neenotna.

Napake, ki sem jih Hofmanovi drami očitil, so zgolj formalnega značaja, kajti podčrtati moram, da njegovo delo predstavlja resen poizkus, dati sodobnemu življenju ustrezno odsko podobo. Po tej plati je drama »Življenje zmaguje« doslej največja pridobitev celjskega festivala.

Režiser Zlizek je rutinarno rešil svojo nelahko nalogo, kajti Hofmanova drama zahteva številna prizorišča in hitre izpremembe. Rijavčevi sceni se je poznalo, da ni bila pripravljena za celjski oder, čeprav to še ne pomeni, da je bila nedomisljena. V glavnih vlogah sta nastopila Angela Jankova in Anton Trpin. Njena kreacija je bila topla in doživljiva, v njegovi pa je prišla neenotnost glavnega junaka in njegova psihološka neutemeljenost še bolj do ve-ljave.

Četrtek, 12. maja

Krstna uprizoritev »Kriminalne zgodbe« Jožeta Javorškega je vplivala na gledalce kakor prijeten odhiti po težkem delu. Človek je imel vtis, da prisostvuje predstavi kakšnega svetovnega, ali najmanj pariskega

gledališča, čeprav — in v tem je paradoks Javorškovega dela — je njegova igra pravzaprav satira na nekatere slovenske pisane. Glavni junak Javorškov igre je pisatelj kriminalnih romanov Matija Klanec, ki že dvajset let piše svoje genialno delo, vendar brez vsakega uspeha. Nepričakovano pa glavna oseba njegovega romana — Mark Zidar — oživi (Pirandello!) in hoče uveljaviti svojo lastno voljo mimo zasnutka v pisateljevi fantaziji. Klanec se temu upre in končno Zidarja celo ustrelji, toda ta oživi in odide s pisateljevo hčerko Vojlco v novo, neznano življenje. Matija Klanec pusti pisateljevanje in se loti primernejšega dela: sosedu Fintji bo pomagal barvati krste in lepiti nanje okraske.

Vsaka satira se sme samo toliko oddaljiti od resnice, da jo gledalec lahko brez posebnih težav izluči. Karikatura izgubi vsak smisel, če je karikirana oseba tako spreminjena in če so njene značilne poteze tako pretirane, da ne spoznamo originala. Javorškova satira se je toliko oddaljila od resnice, da se lahko upravičeno vprašujemo, ali je »Kriminalna zgodba« res satira, ali pa je morda avtor hotel ustvariti samo gledališki špektakel, brez kakršnih koli satiričnih ambicij?

Brččas bo druga možnost bližja resnici, ker je režiser Andrej Heng hote zabrisal še tiste blede aluzije na sodobne slovenske razmere, ki jih zaslu-

Janez Eržen in Marija Goršičeva v »Kriminalni zgodbi«

timo v Javorškovem besedilu. Med drugim je celo milicijski spremenil v policaja iz rajne cesarsko-kraljeve Avstrije, kar je bilo v očitni diskrepanci s tekstom, kjer se omenja ljudski odbor.

Vsekakor pa moramo zapisati, da je Javorškova »Kriminalna zgodba« odsko zelo spretno napisano delo, ki je postalo v Hengovi domiselni režiji in Jovanovičevi moderni sceni predstava na evropski ravni.

Med igralci me je ugodno presenetil Marijan Dollnar kot Matija Klanec, zlasti zato, ker sem zasledoval njegov igralski razvoj od statista do karakternega igralca, ki je bil presenetljivo hiter. Odlične je bil tudi Janez Skof, ki mu je bila vloga Marka Zidarja tako rekoč pisana na kožo, Pa.

Študentje na zelenih travnikih

Pravzaprav zelenih travnikov niti nimamo, saj so naša igrišča le pokrita z lesem, a o borbi za naslove lahko govorimo. Prav te dni so naši športniki v sredi najhujšega boja za točke, in moramo priznati, da se kar dobro drže.

ASKOVA LEKCIJA

Ker so že košarkarji med najbolj priljubljenimi v Ljubljani, začnimo pri njih. Po dolgem času so nastopili spet na domačem travniku (beri leš) in razveselili veliko število svojih navijačev. Menda so bili stekleni kot sardale v skatlici, ko so gledali tekmo ASK : BSK. No, bili so poplačani za svoj trud, kajti tekma je bila lepa, saj je ASK prikazal igro, ki je vse navdušila. BSK ni mogel nič storiti in se je boril samo za to, da bi dobil čim manj zadetkov v svoj koš. No, pa tudi to jim ni povsem uspelo, kajti naši so jim nasuli kar 65 košev, kar je že zelo lepa mera. Najboljši igralec je bil Lampič, ki je nezadržno prodiral pod nasprotnikov koš. Manj razveseljiva je bila vest o porazu z Monteznim in tako je izjava Kristančiča (če premagamo Montezno, bomo državni prvaki) padla v vodo.

ŠAHISTOM ČESTITAMO!

Sedaj še nekaj besed o tistih, ki se bore na črno-belih poljih. Le-ti so prijateljem šaha že nekaj dni »navijali« živce, kajti Gabrovšek je precej nesigurno igral proti koncu slovenskega šahovskega prvenstva. Puc mu je bil za petami in je za las je manjkalo, da ni šlo prvenstvo po vodi. Toda kar je je in Gabrovšek Zdravko, član Olympia, je slovenski šahovski prvak. Vodil je od začetka do konca turnirja, kar je nemajhen podvig. Le enkrat je izgubil, premagal ga je Tomšič, kar bi bilo kmalu usodno. Omenimo lahko še tretje mesto Grceka, prav tako člana Olympia, ki seveda prav tako pomeni lep uspeh.

AOK NABIRA TOČKE

Znano je že, da je AOK izgubil tekmo proti Iliriji prav po nepotrebnem. Verjetno jim bo prav ta poraz dal še mnogo misliti, ko bodo na koncu prvenstva računali, kje so izgubili točke, ki bi jih tako potrebovali. A kljub vsemu jim moramo priznati, da so spet zabele-

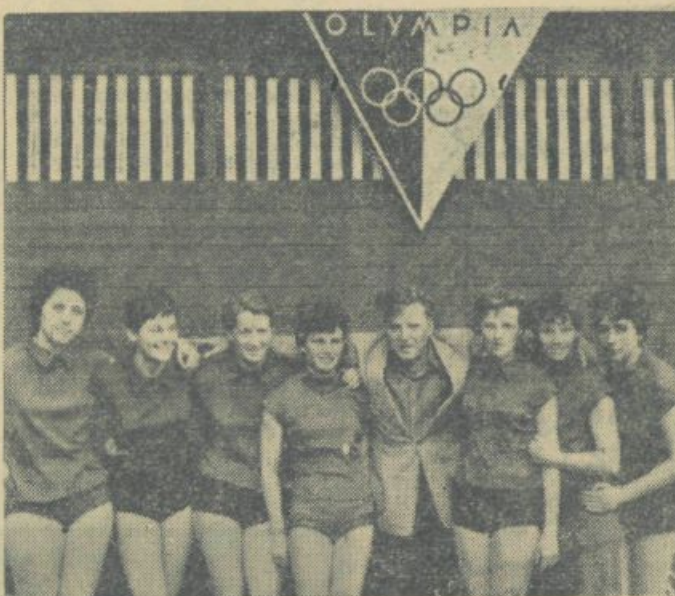
žili eno zmago v svojo korist, čeprav je šlo bolj težko. Premagali so ekipo Kamnika s 3:2. Pravijo, da so Kamničani igrali zelo lepo, pa tudi AOK ni igral slabo. Bila je lepa in razburljiva prvenstvena tekma. Med študenti sta najlepše igrala Megušar in Penko, dočim je bil v ekipi Kamnika najboljši Zergelj, ki je prav tako študent.

Tudi ženska ekipa AOK gre vztrajno proti svojemu cilju. Vneto spravlja vse točke v svoj žep in za zdaj jih moramo pohvaliti, da niso izgubile niti enega niza v prvenstvu, saj so v vseh tekmah zmagale s 3:0. Le tako naprej!

PREPIRI JUDOISTOV

Pred nedavnim so imeli tekmovalne tudi člani našega judo kluba, ki so se pomerili v prijateljskem srečanju z ekipo Ljubljane. Dvoboj se je končal neodločeno, kar je, sodeč po borbah, popolnoma realen rezultat. Zanimivo je, da je neki članek pisal v Ljubljanskem dnevniku o takem dvoboju, kot ga še ni videl, o nepravilnih borbah, o slabem strokovnem znanju enega najvidnejših jugoslovanskih judo strokovnjakov dr. Reje. Baje je tudi sojenje Lavriča izrazilo ogorčene proteste med gledalci, ker je prinašal nerazumljive odločitve. Toda vse to ni važno. Res je, da je bil dvoboj prijateljski, da so bile borbe zelo lepe in da so gledalci zadovoljni odšli iz dvorane.

Naročite se na »Tribuno«!

Odbojkarice »OLYMPIE« s svojim trenerjem

Naredimo vsaj nekaj

Vprašanje igrišča je še vedno odprto

Ze večkrat smo pisali o problemih športnih igrišč, ki so za naše študente tako velikega pomena. Brez športnih prostorov si namreč ne moremo zamisliti pravih športnih del, ali vsaj takega ne, kot smo si ga v novem društvu zamislili. Ker mnogokrat slišimo na različnih mestih vprašanja, kaj bo s temi igrišči, o katerih smo tolikokrat govorili, kaj bo s našo telovadbo na prostem, smo se odločili, da tudi v našem listu napišemo o tem nekaj vrstic.

Znano je, da je bil med upravnim odborom Olympia ter med MLO dosežen sporazum, da bodo študentje dobili za šport prostor v Tivoliju, poleg sedanjih igrišč pod Čekinovim gradom. To je bila seveda rešitev, ki smo si jo vsi želeli in upali smo, da bomo že letos lahko dokazali, da so pravilno storili, ko so nam dali ta prostor v uporabo. Računali smo že, da bodo na tem zelenem travniku telovadili in igrali mnogi študentje in končno tudi to, da bo postal ta teren prostor za vzgojo bodočih športnih učiteljev in trenerjev, prostor za Institut za telesno vzgojo. Že smo sredi športne in telovadne sezone, a teren v Tivoliju je nedotaknjen, tak kakršni je bil. Ali ne bo nič? — To vprašanje smo silili že nešteto krat. Celotaki pogovori ni manjkalo, da se Olympia premalo briga za vse to ter da bo ta prostor dobil Partizan. Spet drugi so trdili, da si je ta prostor že zagotovil Odred, študentje pa smo spet »skoz padli«, kot pravijo.

No, vsi tisti, ki ste razširjali take govorice, ali tisti, ki ste jim pomagali, bodite pomirjeni, kajti tu je kaj malo resnice! Res je le to, da ne moremo pričeti z deli na tem prostoru, ker bo tu po vsej verjetnosti potekala nova obnova železniške proga, ki bo prav na tem mestu zavila v predor pod Rožnikom. Gotovo je, da potemtakem ne moremo zaenkrat nič storiti. Vsem nezaupnežem pa naj povemo, da so člani našega odbora Olympia stalno v stiku z MLO in si misliti, da bi ta prostor dobil kdo drug. Takoj, ko bo delo pri načrtih za novo progo končano, ko bo določena trasa za železnico, takrat bomo lahko pričeli. Kdaj bo to? Na to vam na žalost ne moremo odgovoriti, ker imajo tu besedo urbanisti.

In kaj naj storimo sedaj? Ali bomo ostali pri tem kar imamo, to se pravi, pri majhnih igriščih pod Čekinovim gradom? Vsekakor bi tu morali vsaj nekaj storiti. Kot obeta UO Olympia, bodo uredili v kratkem prostor ob novem muzeju, ki je že izravnal. Tu bi bilo potrebno le nekaj kamionov leš in lahko bi uredili 4-5 lepih odbojarskih igrišč, ki bi bila primerna za trening ali med-

Načeno vprašanje

(Nadaljevanje s 1. strani)

Drugo vprašanje je, če je škip umesten tudi za meduniverzična tekmovanja. Ali bo tako tekmovanje res merilo moči naših univerz? Tu lahko trdimo, da s tem ne moremo reči, da je na tej ali oni univerzi šport bolje razvit. In prav to je končno cilj meduniverzičnih tekmovanj. Pri tem moramo tudi povedati, da je položaj naših univerz v tem pogledu precej različen. Najbolje je za Beograd, kjer imajo samostojne klube, ki tekmujejo na univerzičnih tekmovanjih, medtem, ko so vsi naši klubi vključeni v Zvezo športov, kar jim omejuje pravice sodelovanja na študentskih prvenstvih. In končno, ali ni pravica študenta, če je član ZŠJ, da zastopa svojo univerzo na takem tekmovanju. Ni dvoma, da so bila doslej meduniverzična tekmovanja ena najbolj kvalitetnih v državi, in so koristila v mnogih primerih afirmaciji študentskega športa. Zato, če je nek študent na primer dober košarkar (in pr. Kristančič), mu še ne smemo preprečevati nastop na državnem študentskem prvenstvu. Za ta primer bi bila morda najboljša neka kompromisna rešitev, da bi na tekmovanjih take vrste lahko tekmovali študentje, ki so člani študentskih klubov in sekcijskih, pa čeprav so vključeni v Zvezo športov.

Vsekakor je zadnji sklep Centralnega športnega odbora izval mnogo debat in prav je, da si tu ustvarimo mnenje in ugotovimo, kaj je prav in kaj ne. Prav zato je športna stran v Tribunalu vedno odprta za take natelne odgovore.

JUDO

Branik : AJK Olympia 6:6

Mariborski judoisti so se za srečanje z Olimpijo temeljito pripravili in se Ljubljanskemu občinstvu predstavili kot mlada homogene ekipa. Glede na njihov prvi nastop pomeni neodločen rezultat v dvoboju z renomiranim nasprotnikom lep in vzpodbuden uspeh. Olimpijci se bodo morali v bodoče resneje potruditi pri treningu, če bodo hoteli obdržati svojo tradicijo najboljših judoistov Slovenije. Vse borbe so bile zanimive, posebno lepo tehniko pa sta prikazala Ljubljanska Loinik in Iršič.

Tehnični rezultati (provoimenovali so člani Branika): Korosec : Zidarč 2:0, Menaric : Kolnik 0:2, Filipič : Zlizek 0:2, Znidarski : Bežan 2:0, Molik : Vresk 2:0, Vigele : Iršič 0:2. Soditi je zelo dobro Ljubljanski Mejač.

M. Arko

Bido je uspešno napadel. Prejšnji teden je bil dvoboj med Olympia in Ljubljano.

Lepo vedenje in...

Kultura vedenja spada k splošni izobrazbi. Kot šolani zemljani jo moramo imeti v malem prstu. Kdor se hoče lepo vesti, mora poznati bonton, ni pa nujno, da se vsak, ki pozna bonton, tudi lepo vede. S tem člančkom »dajemo na diskusijo« teze o vedenju študentov. Upamo, da bodo te vrstice koristno služile svojemu namenu.

Na predavanju.

Na predavanju se vedemo podobno kot v gostilni, kajti oboje spada pod državni proračun in iz njega dobiva dotacije. Najbolje se na predavanju počutimo, če lahko zaspimo. Spajanje na predavanju je za študenta zelo koristno, ker pozabimo vse, kar profesor predava. Posamezniki pa niti v spanju ne morejo držati zaprtih ust. Taki hropejo in smrčijo, kar včasih slabo vpliva na profesorja in zato izpodbirajo. Na predavanju spimo v sedemdesetih položajih, brez spalne srajce ali pižame. Tudi pogovori, obujanje spominov, pustolovska doživetja in podobne vrste literarne so primerno sredstvo, da lahko vzdržimo na predavanju. Če nam je dolgočasno, se vede-

Na seminarju.

Seminar je, z medicinskim jezikom povedano, za študente obdukcija. To so običajno najtežji trenutki našega življenja. Profesorjeva naloga je, da izvele, kar se da. Na vprašanja se odgovarja z molkom po filmu: »Molk je zlato«. Na splošno pa je molčanje tudi na izpitih zelo razširjeno in ni čudno, da ga smatrajo kot poglavitno vrtilino lepega vedenja. Slušatelji, ki berejo seminarja, dejaj, jih morajo brati tako hitro in površno, da se ne more razumeti smisel nobene stavke. V takem primeru bo njihovo delo proglašeno za znanstveno.

Na ulici.

Ulica je javen kraj, kjer se spoznava utrip sodobnega živ-

ljenja, zato mora biti študent na njej naraven in družaben. To dosežemo na različne načine in precejšnjega pomena so tukaj individualne iznajdljivosti in sposobnosti. Jezik študenta je masten in neslan. Nič ne de, če besedni zaklad mladine slabo vpliva na apetit starejših ljudi. Se bomo že privadili novim prilikam, ki zahtevajo odporne želodce.

Po ulici ne hodil sključen kot Angličan, temveč vedno opazuj okolico in ogleduj ljudi. Če si fant, te naj moški spol ne zanima. Pri ženskah pa opazuj in ocenjuj noge, kar spremlja z glasnimi komentarji in mimičnimi izrazi na obrazu. Izločena okna pusti pri miru. Zaustravljanje pred izločbami je žensko opravilo, zato se ne mešaj v njihove zadeve. Zvižgaj in poj, kadar te je volja, kajti godba je ljubezni hrana. Slušateljice naj hodijo pokončno in naj ne opazujejo očarljivo mladih gospodov.

V študentski menzi.

V študentski menzi sedi spodobno, seveda, če dobiš prostor. Če stoji obeduje, obeduj v položaju »na mestu voljno«. Ne glej okrog, ne vpij in ne mežikaj kolegicam, da se jim ne zaleti. Če si strežnik umiva v tvoji juhi prste, ga obžaluj, kajti siromak nima kopalnice z umivalnikom, za javno kopalnico pa nima denarja. Bodi potrpežljiv, ko ure dolgo čakajo in daj jim, saj ne vedo kaj delajo. Če dobiš med makaroni žebelj, zapri oči in dobro prebavi. Sploh se pa ne pritožuj v menzi, niti kjerkoli drugje, če hočeš, da ti bo dobro na zemlji. T. Komar.

VESELE. A RESNIČNE

Potovanje v sanjah

Zdravnik je iz množice bolnih na Studenca, ki so se sprehajali po dvorišču in si rado vedno ogledovali mlade medicince, izbral najbolj zgovornega.

Zdravnik: »Ali bi šli domov?«

Pacient: »Saj nam je tukaj dobro. Vsek trenutek nas lahko prepeljejo na Dunaj, v Moskvo, Berlin, London in celo na Mars.«

Zdravnik: »Vidite, kako bedasta izjave!«

Pacient: »Ampak samo v sanjah, seveda!«

Puška je zanič

Zgodilo se je to na strelišču, na zadnji uri predvojaške vzgoje nekega letnika pravnikov. Na vrsti za streljanje je bil vidnejši funkcionar fakultete. Pograbil je puško in sprožil. Toda ni počilo. Zopet je napel petelina in sprožil. Strela od nikoder.

Tovariš kapetan, ta puška ne strelja.

Kako to?

Dakrat sem napel, pa zaman!

Kako boste streljali, ko pa niste napolnili puške! Manjka vam naboj v cevi. Tako lahko napenjate v nedogled — je modroval predavatelj.

Radovednost se maščuje

Nedavno so slušatelji pravne fakultete obiskali nekatere kazensko-poboljševalne zavode v Sloveniji, da bi se seznanili z življenjem kaznjencev v teh zavodih.

Kot je znano, so slušateljice prava že na splošno znane

kot precej zvedave in rado vedne. Vse so hotele odkriti, vse videti. Te njihove vrline so prišle na ekskurziji do popolnega izraza.

Slušateljica: »Tovariš paznik, prosim povejte mi, kaj je v tej sobi?«

Paznik: »Poglejte kar sami. In slušateljica je v mračni sobi odkrila »kiblo«.

Dober strelec

Predvojaška vzgoja se je letos končala na strelišču. Na splošno so rezultati streljanja zelo slabi in paradoksalni. Ne vemo, kaj je temu vzrok, ali slabe puške, ali pa slabi in neizveščani strelci. V neki grupi je cilj zadel samo slušatelj, ki je popolnoma slep in brez očal sploh ničesar ne vidi. Največji vic je v tem, da je streljal brez očal.

Tujina, usmili se nas!

Prošnje za privatno prakso v inozemstvu so gotovo najboljše dokaz, kako poceni prodajajo nekateri študentje svoj narodnostni ponos in ugled, ko — gre za njihove interese. Dovolj čisto v teh sestavih beremo najrazličnejše izmišljotine in prikazovanja razmer, ki zdaleka ne odgovarjajo naši stvarnosti. Tako so neredni prikazi, da je naša industrija pod črto, ki beleži na termometru nič stopinj. Pir nas se ne more nič videti in ni pogojev, da bi študent na praktiki v domačih podjetjih izpopolnil svoje znanje. Na žalost še vedno drži, da naši ljudje vse kar je tuje, bolj cenišajo, domačih stvari pa ne znajo ceniti. Vsaj študentje bi lahko razumeli, da tako pljujejo v svojo lastno škodo.

V parku se pa res ne da študirati

GLOSE-ŠALE

Profesorska raztresenost

Obiski tujih znanstvenih delavcev danes niso več redki, kajti vse bolj je potrebno za plodno znanstveno delo poglabljeno mednarodno sodelovanje strokovnjakov in navzvenje stikov s tujino. In tako je že na tem božjem svetu da se vsakemu tujcu v čast prireduje banketi, da bi se stiki in zblizanja postavili na trdno podlago.

Nekdo od visokih upravnih funkcionarjev univerze je dobil prijetno dolžnost, da organizira slavnostni banket ob odhodu tujih gostov. Da, na sestanku, ko so govorili o organizaciji banketa, je bil po starši profesorski navadi raztresen, Beležil ni ničesar, kajti beležke sestankov je običajno že drugi dan izgubil. Priprave pa so kljub temu potekale v najlepšem redu.

Prisel je dan banketa. V družbi petnajstih krožnikov ob pogrnjeni mizi je čakal na prihod gostov. Ura, ob kateri bi se moral banket začeti, je že zdavnaj minila in moč je kljub temu vztrajno čakal ob pogrnjeni mizi. Od povabilenih ni bilo nikogar. Po brezupnem čakanju ga je minila potrebnost in izginil je v temi.

Naslednji dan je izvedel, da so se vabila za banket glasila na četrtke zvečer, medtem ko je profesor v hotelu dal naročiti večerjo in sedel za pogrnjeno mizo v sredo zvečer.

Obrni ključ dvakrat

Na slaviški so prišli do svojstvene in originalne zamisli. Sistem študija je treba prilagoditi novim pogojem in dati študiju novo vsebino. Zastarelosti so slavnostno odpraviti, zato so v iskanju novih oblik dela pravi mojstri. Za zboljšanje študija bodo naredili vsakemu, ki bo vložil prošnjo, ključ od seminarja, kjer bo lahko in-

tenzivno študiral. Obenem so prepovedali kajenje v študijskih prostorih, tako da sedaj hodijo kot v mlajših letih, kadit na stranišče.

Pozivamo vse ljubljanske ključavničarje, ki jim je zmanjkalo dela, da se prijavijo, kajti slaviški rabijo morje ključev. Opozorjamo, da je ponarjanje ključev prepovedano.

Simpatična razstava

V knjigo vtisov ob nedavni študentski razstavi so obiskovalci zapisali različne misli. Nekaterim je razstava ugajala, zato so jo hvalili z laslaskami, drugi pa so ostali hladni, nekateri pa so zelo kritično ocenjevali razstavo z ostrimi napadi. Vsega po maledu je bilo v knjigi vtisov. Vsekakor pa zasluži beležka neke obiskovalke posebno pozornost, zato jo prinašamo v celoti:

»Izložba študentskega pokreta je uspešna, vendar je lipepa a dežurni vratar veoma je simpatičen.«

Pri nas je v navadi, da vrtarje ne štejemo med razstavljen predmete, zato jih tudi ne ocenjujemo.

Štejte mesece

Era ekskurzij je v zlati dobi. Tudi medicinci so se pred dnevi napotili na Studenec, seveda zgolj v študijske namene. Obisk umobolnice je bil po svoje zanimiv, kajti vsakega je zanimalo življenje pacientov na Studencu. Da bi študentje čimveč odnesli od ekskurzije, je zdravnik opisal zdravstveno stanje posameznih pacientov. Med drugim je poklical tudi nekega paralizirane in mu postavil nekoliko

Po tekmi

vprašanj, da bi obiskovalci lahko spoznali njegovo duševno stanje.

- Koliko poklicev imate?
- Milijon.
- Našajte mi mesece!
- Januar, februar, marec, april, ...
- Ne tako. Našajte mi jih od zadaj naprej.
- Pacient molči.
- Pravite, da imate milijon poklicev, pa ne znate prešteti mesecev.
- Oprostite, gospod doktor, ampak s takimi oslarijami s nismem nikoli prej ukvarjal.

Študentje — delavci v Italiji

(Nadaljevanje na 2. strani)

Sedaj že nekaj mesecev mora od ure do ure opominjati, kaj mora ob določenem času storiti, in to od jutranje kave do večernega sprehoda. Pri problemu študentov-delavcev, ki po osem ur na dan delajo v raznih poklicih in opravljajo na tisoče najrazličnejših opravil, zato da bi lahko študirali, prihaja do popolnega izraza vse nasprotje med današnjo italijansko stvarnostjo ter željami in prizadevanji tisočev mladih ljudi.

Vse te stvari bi navsezadnje bile lahko tudi smešne, če bi se s tem ne ukvarjali ljudje, zato, da se pravičljivo, da do študiranja in končno vendarle dostojno zaživijo.

...samo še marjetkine oči!

Kulturne vesti

Prejšnji teden je gostovalo pri nas Beogr. dramsko gledališče, eden naših najmlajših gledaliških kolektivov, ki pa si je s svojim uspešnim delom že utrdilo svoj obstoj in sloves. Že po prvih uprizoritvah je bilo lahko vsakomur jasno, da je njihovo delo polno mladostnega zanosa in hotenja spoznati in dati umetnosti to, kar umetnost od interpreti zahteva. Vsekakor gre tu pri znanje tudi Akademiji, za igralno umetnost v Beogradu.

saj je večji del članov tega igralnega kolektiva tudi diplomantov in slušateljev te šole.

V Moderni galeriji v Ljubljani je bila 18. t. m. odprta zredno zanimiva razstava kiparskih del in risb angleškega kiparja Henryja Mooreja, ki je za svoja dela sprejel nagrado beneške biennialne razstave. V kratkem bo v Moderni galeriji odprta še razstava tržaškega umetnika, slikarja Lojzeta Spacala.

KAJ JE NAROBE?

V našem društvu sta dve sekciji, o katerih se vedno govori na raznih sejah UO Olympie, verjetno pa govore o tem tudi drugod. To sta sabljaška sekcija in klub za namizni tenis.

O sabljačih že dolgo nismo nič slišali, znano je le to, da so celo zimo uporabljali telovadnico, za katero je moralo društvo prispevati precej denarja. O kakih masovnosti ni govora, o kakih uspehih na tekmovalnih pravih takih ne. In menda so sabljači sami že spoznali, da tako ne gre ter sklicali sestanek in sklenili, da bodo polkuzili znova. Se nekaj: Dosedanji predsednik sekcije je izstopil iz svojega društva!

Kljub temu ne moremo sabljačev povsem obsojiti. Sabljanje namreč ni šport, pri katerem bi sodelovalo veliko ljudi. Rekviziti, od mečev do floretov, so preveč dragi, da bi lahko sabljajo v enem klubu n. pr. 100 ljudi. Ni čudnega ni torej, če šteje torej naš študentski klub samo 20 ljudi. Kvaliteta seveda tudi ni, ker so vsi najboljše sabljači zbrani pri Odradu, pri naši sekciji pa so sami začetniki. Torej jim ne moremo veliko očitati, a vendar je vprašanje, če ima ta sekcija v našem društvu pravico obstoja. Stremimo namreč za takimi klubi in sekcijami, ki bodo pritegnili v svoje vrste čim več ljudi, za takimi, ki bodo merilo v študentskem športnem življenju. In tega za sabljaško sek-

cijo prav zares ne moremo trdit.

Mnogo bolj važno pa je vprašanje namizno-teniškega kluba. Znano je, da smo tudi o tem klubu govorili, prav tako kot o sabljačih. Ali naj to sekcijo razpustimo, ali ne? Ni namreč ne duha ne sluha o kakih tekmovalnih, ne slišimo nič o kakih medfakultetnih prvenstvih, ni se še zgodilo, da bi prišel predstavnik tega kluba na sejo Olympie. In vendar se je oglašil pred dnevi nekdo, ki je bil tako nesramen, da je zahteval — denar. Seveda ga ni dobil, pač pa smo ga povabili, naj se udeleži seje odbora, kjer bomo govorili o njihovem klubu. Povabilo je bilo zastoni, kar smo že vnaprej pričakovali. Tako ni čudno, da je padel predlog, da bi to sekcijo razpustili, kajti namizni tenis je igra, ki vzbuja pozornost velikega števila študentov, je igra, s katero se zabava skoraj vsak, seveda, če ima za to priložnost. Prav zato je ta sekcija potrebna, saj lahko opravi veliko delo. Namizni tenis zahteva zelo malo finančnih sredstev, sedaj tudi žogice niso več problem in prav gotovo bi se v društveni blaginji našlo mnogo več denarja za to športno panogo, če

Sabljači Namizno-teniški klub

bi večkrat slišali o uspehih te sekcije. In merilo za uspeh? Oim več študentov igra namizni tenis, tem boljša bo sekcija! Kot kaže, bo UO Olympie s pomočjo posebne komisije ugotovil, kaj naj v tem primeru stori. Morda bi kazalo izmenjati vodstvo sekcije, kajti očitno je, da sedanje posveča premalo skrbi razvoju te igre na univerzi.

kurjave in kotlarne, ki bi bila v klečnih prostorih nove menze. Novozgrajena bloka sta namreč grajena brez dimnikov za peč. Torej do jeseni, bolje do nastopa zime, bi morala biti kotlarna gotova. Gradbeniki sicer trdijo, da bi bila gradbena dela lahko izvršena, če... Ta »če« pa je problem nabave kotla.

Za prvo fazo gradnje, oziroma ogrevanje novih blokov bi potrebovali en kotel. Nabavi naj bi ga v inozemstvu in zato potrebujemo najmanj 15 milijonov deviznih dinarjev. Teh pa investitor nima.

Kotle izdelujejo sicer že tu: doma, a bi namesto treh za celotno naselje potrebovali 18 in šest kurjačev namesto enega. Doba trajanja naših kotlov pa je 5 let, a inozemskih (čeških, katere bi nabavili) pa 14—16 let. Tudi izraba kurilne moči je 62% nasproti 48% pri naših.

Vsi podatki, da ne govorimo o štirikratni povečavi prostorninskega kompleksa kotlarne, govorijo za nakup v inozemstvu. Toda kje dobiti devizna sredstva, ki jih investitor ni niti predvidel niti zanje zaprosil ob sprejemanju proračuna? Študentje upamo, da se bo našel

Ceylonske filme snemajo v Indiji

Filmi SINHALESE postajajo čedalje popularnejši. Večina pa jih ni posnetih na Ceylonu, pač pa v Indiji, kar povzroča polemiko med domačini. Saj je bilo izmed desetih filmov posnetih v Indiji kar devet. Domačini se vprašujejo, kdaj bo temu konec. Producenti pa pravijo, da so filmi narejeni na Ceylonu, umetniško slabši in imajo tudi manjši finančni uspeh, ker še nimajo modernih študijev in strokovnjakov.

Aprila so posneli film, ki komemorira nastanek budizma. Film so posneli po knjigi znane pisateljice W. A. Silve. Snemali so ga na Ceylonu, v Indiji, Burmi in na Japonskem.

Dne 12. junija bo Aeroklub priredil v Ljubljani veliki letalski miting, na katerem bo sodelovalo tudi vojno letalstvo